

видѣли, събрахме се та се попитахме, да продължаваме ли пжтѣтъ си за напрѣдъ или да се върнемъ пакъ назадъ, както казватъ людѣтъ, тии сж вече дошли и трѣгватъ за на надолу, щото доплѣ да се напомнимъ да си идимъ, тии ще ни испреварятъ да достигнемъ до Радне-махленската станция. бѣхме подъ арестъ на единъ-два конника; нѣ кога се съм-на, никого не видѣхме при насъ, щото азъ и другаритѣ ми не видѣхме другата конница, която трѣгна за надолу, освѣнъ прахѣтъ отъ дирята имъ, който се издигаше въ синие небо. Слѣдъ размишлението ни, видѣ се за нуждно да се върнемъ и се върнахме да занесемъ извѣстие, че руситѣ наистина дошли и ще пристигнатъ и тамъ слѣдъ малко; нѣ безъ да вникнемъ въ плановѣтъ на конницата и дѣлата ѝ, ний останахме много измамени въ прѣдприятнето си; нѣ отъ послѣ разбрахме работата.

Въ това врѣме Пешко П. Стойновъ съ Вълка имахж съвсѣмъ противни отъ монтѣ намѣрениа, дѣто тѣмъ имъ трѣбвало да си се сдобиятъ съ волове, отъ колкото да стоятъ на думата си; та като распитахж прѣстигналитѣ отпослѣ селяне, които имъ разяснихж много сгодни за тѣхъ работи, трѣгнахж на връщанне на напрѣдъ, дѣто азъ останахъ съ кехаята Диня; та хванахме единъ отъ пжтищата и трѣгнахме да се връщаме назадъ пѣша. Понеже попъ Станчо Колевъ и Пячо Ивановъ бѣхж съ коше, тии казахж: «че ний ще да трѣгнемъ изъ пжтѣтъ по дирята на руската конница и ще гледаме до дѣ ще идатъ и какъ ще се биятъ съ Турцитѣ на Кара Бунаръ (турско село на желѣзницата между Радне-Махле и Търново-Сейменската станция) а пакъ вий си идѣте въ село.» И трѣгнаха та отидохж.

Утринята срѣда 13 юлий. Уморени отъ прѣзъ пощѣта и слѣдъ 1 ¹/₂ ч. утринна почивка на сънъ, ставаме и се распитвахме за какъ да направимъ съ пжтуванието си, дѣто въ разговоритѣ на размишленията си се намѣрихме до толкова противни един на други, щото само врѣмето можѣ да го открий, инакъ прѣзъ вечерѣта и въ пжтуванието си прѣзъ цѣлата нощъ, такъво нѣщо на се съзрѣ и появи по между ни. Азъ се намѣрихъ помежду тѣхъ за съвсѣмъ слабъ